

jeg slog d ihjel

at leve med det

gav hånd – også en for en – til de pårørende på første række. Og derpå fandt de deres plads og sang med på viserne og salmerne, så kirketaget løftede sig. Da gravfølget til slut gik ud af kirken med kisten, stod de tilfældigt forbipasserende ud af deres biler,

stod stille og foldede hænderne i respekt, til gravfølget var passeret. Også det er tradition. Og det er smukt.

Det er, apropos, ikke mere end 10-15 år siden, der kom bedemænd til Færøerne. Så var min onkel død tidligere – ude i en af

bygderne – ville hans pårørende måske selv have gravet hans grav og tilkaldt den lokale præst. Tættere på døden kommer man næppe i live.

Mere end et RIP

Selvom nogle af de færøske be-

gravelsestraditioner er under forandring, synes jeg, de er værd at tænke over. Det er muligt, at de kun lader sig gøre, fordi Færøerne er et lille samfund, hvor folk kender hinanden og familiernes børn og gamle taler sammen, besøger hinanden og ser hinanden livet igennem. Men alligevel. Færinger har, hvad døden angår, noget værdifuldt, som jeg tror, den moderne storby-danser har mistet. I hvert fald har dødsforskækkelsen ikke rigtig indhentet rigsborgerne i nord endnu – og det håber jeg heller ikke, den gør.

Jeg påstår ikke, at døden er nem hverken på Færøerne eller i Danmark. Jeg fandt for eksempel ikke Højs død nem. Så slet heller ikke min onkels. Det kommer selvfølgelig altid an på i hvilken form, døden kommer og hvornår. At miste en 80-årig er eksempelvis noget helt andet end at miste en 8-årig, det siger sig selv. Jeg tænker blot, at danskerne kunne gøre lidt som færingerne: Tage døden ind. Lære at leve med den. Og måske sætte lidt flere ord på følelserne, end et enkelt RIP på Facebook. At dele sin medfølelse, sin sorg og sit tab er ingen skam – tværtimod.

*Annika Smith
er útbúgving
sosiologur
og hefur hon
verið í starvi
í FN og ES.*

*Annika hefur
eisini havt sæti
á Fólkatingi.*

*Hendan
greinin varð
fyrst prentað
í danska
Jyllands-
Postinum*